

Перша стадія мотиваційного процесу — виникнення потреби. Потреба виявляється як відчуття людиною нестачі чогось. Ця нестача потребує задоволення. Друга стадія — спонукання до задоволення потреби. Наявність потреби вимагає від людини певної реакції: вона мусить щось робити, здійснювати, вживати певних заходів. На цій стадії відбувається усвідомлення індивідом чотирьох моментів: що він матиме після задоволення потреби; що він мусить зробити, щоб досягти бажаного; наскільки досягне те, чого він бажає; наскільки те, що він може реально отримати, задовольнить потребу. Третя стадія — виконання конкретних дій. На цій стадії індивід докладает зусиль для досягнення поставлених цілей. Четверта стадія — отримання винагороди за виконані дії і задоволення потреби.

Залежно від рівня задоволення потреби людина може і далі здійснювати дії, які асоціюються у неї із задоволенням потреби, і уникатиме дій, які асоціюються з частковим задоволенням.

Отже, від того, якими мотивами людина керується у своїй трудовій діяльності, залежить її ставлення до роботи і кінцевий результат. Основою мотивів є потреби людини.

Список використаних джерел

1. Басовский Л.С. Менеджмент. - М.: ИНФРА-М, 2000. - 216с.
2. Самоукіна Н.В. Мотивація персоналу як проблема / / Управління персоналом, 2004. - № 7. - С. 62-66

Сьомко Ірина Анатоліївна

студентка спеціальності 6.030509 «Облік і аудит»

обліково-економічного факультету

Буковинського державного фінансово-економічного університету, м. Чернівці

Науковий керівник: к.е.н., доцент Белей С.І.

ОБЛІК ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ: МЕТОДИКА ТА ОРГАНІЗАЦІЯ ЗГІДНО МІЖНАРОДНИХ СТАНДАРТИВ

Нині актуальним є питання інтенсифікації розвитку економіки України, вихід на сучасний технологічний та промисловий рівень. Проте реалізація такого завдання неможливе без значних змін у структурі основних засобів підприємств, їх оновлення та модернізації. Наявність та рух основних засобів потребують належної організації та методики бухгалтерського обліку. Актуальність цих питань особливо підвищилася після реформування облікової системи у відповідності до міжнародних стандартів. Питання методики та організації обліку основних засобів згідно міжнародних стандартів розглянуто у вітчизняних літературних джерелах. Теоретичні й практичні аспекти цієї проблеми відображено в роботах учених і фахівців: Г.В. Горин, О.С. Дяченко, Криворот, І.В. Ксьонжик, І.В. Кулько, А.О. Перець, Н.М. Пирець, Ю.А. Псюк, А.І. П'ясецька Г.С. Стефанишин, та ін.

Метою дослідження є визначення методики та організації обліку згідно міжнародних стандартів, яка б відповідала завданням управління господарськими процесами і була адаптована до специфічних особливостей основних засобів як найважливішої складової майна підприємства.

Згідно з МСБО 16, основні засоби – це матеріальні об'єкти, які:

- утримуються для використання у виробництві або постачанні товарів чи наданні

послуг, для надання в оренду іншим або для адміністративних цілей;

- використовуватимуться протягом більше одного періоду [1].

Хоча визначення терміна можна вважати подібним визначенню в національних стандартах, проте при порівнянні цих двох документів можна побачити суттєві відмінності. Так, МСБО 16 не уточнює, що є об'єктом основних засобів. Належність окремих видів майна до основних засобів визначається на підставі професійної думки бухгалтера з урахуванням конкретних обставин і умов експлуатації об'єкта, в окремих випадках методів нарахування амортизації. За МСБО 16 «Основні засоби» об'єкти беруться на облік як основні засоби, якщо є намір експлуатувати їх понад один звітний період (рік) у виробництві продукції або в процесі продажу товарів, надання послуг, а також з адміністративною метою, і якщо ці об'єкти (кожен окремо) відповідають одночасно двом умовам:

- є ймовірність отримання економічних вигід від їх використання;

- можливість надійно (достовірно) оцінити їх у вартісному вимірі. Таким чином, незважаючи на різницю у формулюванні, жодних відмінностей по суті у цьому питанні немає [2, 209].

Існують певні відмінності в підходах до класифікації основних засобів. В міжнародних стандартах здійснюється поділ основних засобів за класами, під якими розуміють групу активів, однакових за характером і способом використання в діяльності суб'єкта господарювання.

У МСБО 16 «Основні засоби» виділено наступні класи основних засобів: земля; земля та будівлі; машини та обладнання; кораблі; літаки; автомобілі; меблі та приладдя; офісне обладнання.

Відповідно до П(С)БО 7 об'єкт основних засобів також може бути поділений на окремі частини, однак на практиці далеко не кожне підприємство використовує подібний спосіб покращення контролю та коригування амортизаційних відрахувань. Аналогічно МСБО 16 передбачена можливість об'єднання окремих незначних активів (наприклад, шаблонів, інструментів і штампів тощо) в один об'єкт основних засобів, національні ж стандарти таку можливість виключають [4, с.42].

Таким чином, національний бухгалтерський облік основних засобів потребує вдосконалення в методико-організаційних аспектах, а також узгодженості законодавчо-нормативних документів. Необхідно уточнити окремі пункти стандартів, такі як: критерії віднесення активів до тієї чи іншої групи, принципи амортизації та списання.

Використовуючи світову практику, можливо спрощення документації задля зменшення об'ємів, необхідної для повноцінного обліку роботи. Також удосконалення потребують принципи оцінки вартості наявного капіталу і, як результат, принципи його списання на собівартість. Це сприятиме більш досконалому веденню обліку основних засобів, що дасть змогу підприємствам раціональніше використовувати наявні основні засоби та більш точно визначити їх економічний вплив на собівартість продукції.

Отже, в умовах дефіциту фінансових ресурсів виробничий сектор економіки України як ніколи потребує вливання інвестиційного капіталу як з боку держави, так і з боку інших інвесторів. І одним із найважливіших напрямів є вкладання грошей в основні засоби підприємства. Для правильного вкладання і використання грошей необхідно оптимізувати ведення бухгалтерського обліку згідно міжнародних стандартів.

Список використаних джерел

1. Міжнародний стандарт бухгалтерського обліку 16 «Основні засоби»

[Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.minfin.gov.ua>.

2. Ксьонжик І.В. Облік і структура основних засобів: МСБО та світовий досвід / І.В. Ксьонжик, О.С. Дяченко // Економічний форум. - 2013. - Вип. 3. - С. 207-211.

3. Криворот О.Г. Особливості відображення в обліку основних засобів / О.Г. Криворот, А.О. Перець // Економічні науки. Сер. : Облік і фінанси. - 2013. - Вип. 10(3). - С. 375-380.

4. П'ясецька А.І. Аналіз проблематики бухгалтерського обліку основних засобів в Україні / А.І. П'ясецька // Управління розвитком. - 2013. - № 17. - С. 41-44.

Угринюк Олена Григорівна,

студентка 4 курсу спеціальності 6.030508 «Фінанси та кредит»

фінансово-економічного факультету

Буковинського державного фінансово-економічного університету,

м. Чернівці

Науковий керівник: к.е.н., доцент Белей С.І.

СПІВПРАЦЯ УКРАЇНИ З МІЖНАРОДНИМИ ФІНАНСОВИМИ ОРГАНІЗАЦІЯМИ

В сучасних кризових умовах для економіки України вагоме значення має відновлення стабільності у фінансово-економічній, соціальній та інших сферах суспільного життя завдяки співробітництву держави з міжнародними фінансовими організаціями. Співробітництво з МФО сприяє залученню додаткових фінансових ресурсів, реалізації пріоритетних інвестиційних програм та проектів економічного розвитку, впровадженню структурних реформ та відновленню економічного зростання.

Тому актуальним є дослідження співпраці України з міжнародними фінансовими організаціями, що є метою даної роботи.

Дослідженням розвитку економічного співробітництва України з міжнародними фінансовими інституціями займалися такі вчені: І. Антоненко, Н. Бідник, В. Новицький, М. Янковський та інші.

Україна активно співпрацює з багатьма, як глобальними, так і регіональними, міжнародними інституціями, отримуючи значну фінансову підтримку. За даними Єдиного державного реєстру міжнародних організацій, станом на 01.01.2015 року, Україна набула членства в 77 інституціях міжнародного значення [1].

Найбільш вагомою для нашої країни є співпраця з Міжнародним валютним фондом, Міжнародним банком реконструкції та розвитку, який ще називають Світовим банком, Європейським банком реконструкції та розвитку та Європейським інвестиційним банком.

Важливою для економічної стабілізації України є співпраця з МВФ. Слід відзначити, що у 2015 році Уряд України та МВФ уклали чотирирічну Програму кредитування за інструментом розширеного фінансування, що передбачає продовження здійснення широкомасштабного реформування економіки держави з метою подолання наявних структурних дисбалансів та забезпечення макроекономічної стабілізації, зокрема, проведення антикорупційної реформи, реформи судочинства, дерегуляції та покращення бізнес-клімату, а також реформування державних підприємств. Фінансування за цією програмою становить близько 17,5 млрд. дол. і передбачає виділення Фондом Україні після першого траншу обсягом 5 млрд. дол., який Україна отримала у березні цього року,